

Afløb

Min bror er i dårligt humor. Han ligger på knæ på mit badeværelse og rensr afløbet i brusekabinen med en lang metalgenstand. Det har været stoppet nogle dage, og hverken svupperen eller afløbsrens har hjulpet. Inde i stuen sidder hans medbragte makker fra firmaet og drikker kaffe og bladrer i et Ikea-katalog. Det er fredag eftermiddag, de har lige fået fri fra arbejde. Deres træsko står under halvtaget ude ved køkkendøren.

Det regner. Nu har vi haft tørvejr i over en måned, og så i dag regner det. Jeg ville ellers gerne have haft stedet her til at tage sig godt ud de næste par dage. I aften kommer Claus på besøg for første gang og bliver hele weekenden; det ved min bror ikke noget om.

Det meste af formiddagen har jeg brugt på at rydde op og gøre rent. Jeg har sågar rensr ovnen, selvom vi skal have suppe. Jeg har sat blomster rundt omkring og lavet fromage. Jeg har også gjort rent på badeværelset, men det kommer jeg nok til at gøre om. Min bror bander derudefra. Han hilste dårligt nok, da de kom. Han smider noget hårdt fra sig på flisegulvet.

- Hvad fanden tager du bad i? råber han ind til mig. - Lort, eller hvad?

Makkeren lægger nakken tilbage og siger en kort, grinnende lyd.

- Jeg syntes nok, hun lugtede af lort, siger han.

Jeg går ud og stikker hovedet ind på badeværelset.

- Er det slemt, Hans Peter? siger jeg.
- Man skulle fandme tro, du tog bad i lort, siger han uden at se på mig.
- Han har barberet sit skæg af. Han havde ellers lige anlagt det. Det sad på det yderste af hagen og var rimelig tæt. Det fik ham til at se ældre ud. Nu ligner han igen, hvad han er: en murer midt i tyverne, en køn ung mand i hvidt arbejdstøj. Han sukker, læner sig frem og bevæger metalgenstanden frem og tilbage. Der ligger en svensknøgle ved siden af ham. Jeg ved ikke, hvad han bruger den til.
- Hvor længe siger du, det har været stoppet? siger han.
- Et par dage.
- Det er noget gammelt møg. Hvorfor kan du ikke købe et nyt hus ligesom os andre?
- Han vender sig mod stuen.
- Der sidder fandme fjorten kilo lort i det rør, råber han ind til makkeren.
- Jamen, god fornøjelse, råber makkeren tilbage og griner igen.
- Jeg synes, et gammelt hus har mere atmosfære, siger jeg.
- Jeg går tilbage ind i stuen, makkeren har lagt Ikea-kataloget fra sig. Han fylder godt i sofaen. Han strækker armene ud på ryg lænet og ser op i loftet.
- Er du tilfreds med at bo her? siger han.
- Ja, det er jeg.
- Så det er godt at være tættere på brommand?
- Helt sikkert.
- Du skulle tage at få sat nogle listeløfter op. Det ville hjælpe på det.

Jeg kigger også op. Loftet er et almindeligt gipsloft.

- Nej, jeg kan godt lide det her, siger jeg.
- Hver sin smag.
- Det klirrer ude fra badeværelset. Et øjeblik efter står min bror inde i stuen og tørrer sine hænder af i bukserne.
- Har du allerede ordnet det? siger jeg.
- Næh. Havde du noget kaffe?
- Selvfølgelig.
- Det er fandme godt, man ikke er vvs'er.
- Makkeren griner.
- De har det sgu ellers godt, siger han.
- Jeg går ud efter et krus til min bror. Da jeg kommer tilbage, sidder de begge to i sofaen. Fjernsynet er tændt, makkeren holder fjernbetjeningen i hånden. De ser på skærmen. En kvinde står på en mark og slår ud med armen. Jeg sætter kruset foran min bror og fylder det.
- Han skulle ikke have lov til at køre mere. Det skider jeg på, siger makkeren.
- Jeg er ligeglad med ham, siger min bror.
- Kællingen er skudt i laget, siger makkeren og ryster på hovedet.
- Hvem? siger jeg.
- Makkeren skifter kanal på fjernsynet.
- Hvem? siger jeg igen.
- Karina, siger min bror. Han bliver ved med at se på skærmen. Nu er der to postbude på cykel.
- Hvad er der med Karina? siger jeg.
- Kællingen har fundet sammen med sin korelater, siger makkeren.
- Det er da ikke rigtigt, Hans Peter.

Endelig ser han på mig. Og nu, hvor jeg ser hans øjne forfra, er det tydeligt, at de er hævede. Han suger sin ene kind ind.

- Hvad er der sket? siger jeg.
- Ikke andet end det. Hun vil hellere være sammen med sin kørelærer.
- Jamen, hvornår har hun fortalt dig det?
- I går aftes.
- Hans Peter har sovet henne i kantine. Han la sgu på en af bænkene, da vi andre kom i morges, siger makkeren.
- Jamen, er det alvorligt? Hvorfor kom du ikke herhen? Han trækker på skuldrene.
- Nu skal de så til at dele møblerne, siger makkeren.
- Godt, man selv har købt sit hus, siger min bror.
- Hvor er Karina henne nu?

Jeg sætter mig i lænestolen.

- Hun går vel derhjemme og pakker, siger min bror. Hans stemme er meget presset.

- Se den idiot, siger makkeren. Det ene af de to postbude kører baglæns på sin cykel.

- Jamen, hvad så med brylluppet?

- Hvad tror du selv?

Min bror rækker ud efter kruset og tager en tar.

- Som jeg siger: Godt, I ikke næde at blive gift, siger makkeren. - Så skulle hun også have haft halvdelen af huset.

- Er det virkelig så alvorligt? siger jeg.

Min bror sætter kruset fra sig. Han gnider sit ansigt. Han nikker.

- Sikke noget møg, siger jeg.

Han svater ikke. Han sidder og piller ved en af blomsterne

i buketten på sofabordet. Jeg har lyst til at sætte mig ved siden af ham og lægge en hånd på hans skulder, men han vil ikke bryde sig om det, når makkeren er til stede. Jeg bliver sidende.

- Måske kan jeg låne din sofa i nat, siger han så og ser på mig.

- Jøh, siger jeg.

- Jeg vil ikke risikere at løbe ind i Karina derhjemme.

- Det er klart.

- Jeg har givet hende indtil i morgen tidlig. Så skal hun være ude.

- Hvor vil hun tage hen?

- Det rager mig en skid.

- Hun skal vel bo hjemme hos ham kørelæreren, siger makkeren. Han har en lejlighed oppe oven på teorilokalene.

- Hvor ved du det fra? siger min bror.

- Jeg har engang lagt fliser på lokummet deroppe. Det er sgu en stor lejlighed. Jeg tror, han har fire værelser.

- Jeg skider på, hvor mange værelser han har.

- Ja, det kan vel være lige meget, siger jeg.

Jeg rejser mig og går ud i køkkenet. Jeg åbner køleskabet og ryster skålen med fromage. Den ser fin ud. Jeg åbner et par skuffer og lukker dem igen, står og kigger ud ad vinduet. Det ser ud, som om det klarer op vestfra. Vejret bliver sikkert tørt og godt i aften. Jeg åbner køkkenvinduet. Haven lugter af vådt græs og jord.

Min bror har taget en af blomsterne ud af buketten og sidder og drejer den rundt i hånden. Jeg sætter mig igen i lænestolen.

- Man føler sig rimelig holdt for nar, siger han.

- Har det stået på længe?
- Det ved jeg ikke.
- Hvornår begyndte hun at tage kørekort? siger makkeren.
- Var det ikke i foråret?
- Nej, det er ikke så længe siden. Det er det ikke.
- Han holder blomsten op i luften foran sig.
- Er det her en morgenfrue? siger han.
- Jeg nikker.
- Ja.
- Dem har vi også mange af, siger han. Han sætter den tilbage i vasen og betragter buketten. Han kigger rundt i stuen.
- Skal du have gæster? siger han så.
- På en måde.
- Smart?
- Nej. Først om nogle timer.
- Okay.
- Han bliver siddende lidt uden at sige noget. Så rejser han sig og går ud på badeværelset. Jeg følger efter ham.
- Hans Peter, du behøver ikke at lave det afløb, siger jeg.
- Han er allerede nede på knæ igen.
- Selvfølgelig skal det laves, siger han. - Hvis du får gæster, vil du vel gerne kunne tage et bad først.
- Det betyder altså ikke noget.
- Ti nu bare stille.
- Okay.
- Jeg går ind i stuen og tager termokanden og makkerens kaffekop, selvom den er halvt fyldt. Jeg bærer begge dele ud i køkkenet, går tilbage ind i stuen, retter på buketten, åbner et vindue ud mod vejen.

- Nu bliver det godt vejr, siger jeg.
- Sådan skal det være i weekenden, siger makkeren.
- Fra badeværelset lyder det, som om min bror endelig har fået hul igennem. Jeg går ud til ham. Han sidder med bruseren i hånden og bruser direkte ned i afløbet med en kraftig stråle. Noget af vandet løber op igen, det er lidt brunligt. Så kommer der en høj, slubrende lyd, og vandet løber frit ud. Han slukker for hanen og rejser sig.
- Havde du mere afløbsrens? siger han.
- Ja.
- Giv det en omgang og vent en time. Og så skyller du det godt igennem bagefter.
- Tusind tak.
- Jeg går hen og omfavner ham. Han holder sig lidt på afstand af mig.
- Jeg prøver at tænke på noget andet lige nu, siger han.
- Ja. Men hvis jeg kan gøre noget for dig, skal du bare sige til.
- Det ved jeg godt.
- Han klapper mig på ryggen og slipper mig. Han stiller sig ved håndvasken og sæber sine hænder ind.
- Bliver din gæst weekenden over? siger han.
- Det var meningen.
- Så ses vi bare engang i næste uge.
- Han skyller sæben af hænderne og plasker vand i ansigtet.
- Han rækker ud efter håndklædet og tørrer sig.
- Hvor vil du sove? siger jeg.
- Det finder jeg ud af. Det skal du ikke tænke på.
- Han vender sig og smiler til mig.
- Pas godt på dig selv, siger han.

- Selvfølgelig.

Vi går gennem stuen og ud i entreen, makkeren følger efter. Min bror tager sin jakke fra knagen og åbner døren. De træder begge to ned i deres træsko.

Det er holdt op med at regne nu. Træskoene sætter sorte mønstre af jord på fliserne i indkørslen. Det er firmaets bil. Min bror ruller ruden ned og vinker til mig. Jeg går efter bilen helt ud til vejen.